

Πεντηκοστάριον Χαρμόσουνον

Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ † Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ

Ἡ ἀπλότητα τῆς πίστεως καὶ ἡ «σοφὴ πολυμάθεια»*

Ἡ ἀπλότητα τῆς πίστεως φιλονικεῖ μὲ τὴν πανούργα ἀπιστία. Ἡ πίστις ἐπισκέπτεται τὸν τυφλὸ ἄνθρωπο ποὺ ἔλαβε τὴν ὄρασί του καὶ εἶδε καθαρὰ τὴν ἀλήθεια.

Παρατηρήστε μὲ πόση λογικὴ ἐξελίχθηκαν τὰ πράγματα σ' αὐτόν.

Τὸν ἐρώτησαν: **Τί γνώμη ἔχεις** γιὰ Ἐκεῖνον ποὺ σοῦ ἔδωσε τὴν ὄρασι; **Εἶναι** προφήτης, ἀπάντησε αὐτὸς (Ιωάν. 9' 17) δηλαδὴ ἀγγελιαφόρος τοῦ Θεοῦ, προικισμένος μὲ θαυματουργικὴ δύναμι. **Ἔνα** ἀναμφισβήτητα ἀληθινὸ συμπέρασμα!

Ἡ σοφὴ πολυμάθεια ὅμως δὲν θέλει νὰ ἀντικρίση τὴν ἀλήθεια καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγη τὴν συνέπειές της. **Καὶ** ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, προσεγγίζει τὴν ἀγαθὴ ἀπλότητα μὲ μία ὑπουλη πρότασι: **«Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἁμαρτωλὸς ἐστίν»** (Ιωάν. 9' 24).

Ἡ ἀπλότητα τῆς πίστεως δὲν γνωρίζει πῶς νὰ συνδέση αὐτὲς τὶς ἔννοιες, τὴν ἁμαρτωλότητα μὲ τὴν θαυματουργία, γι' αὐτὸ καὶ τὸ διατυπώνει αὐτὸ ἀνοικτὰ: **«εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω»** (Ιωάν. 9' 25).

Τί μπορεῖ νὰ ἀπαντήση κανεὶς μπροστὰ σὲ τέτοια ἀλήθεια;

Ἡ λογικὴ τῶν ἀπίστων ὅμως εἶναι πεισματάρη: ἀκόμα καὶ μπροστὰ στὸ προφανὲς δὲν ἐντρέπεται νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι δὲν γνωρίζει ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸς ποὺ τοῦ ἀνοιξε τὰ μά-

τια. «**Ε**ν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. **Ο**ἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. **Ἐ**κ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἦνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. **Εἰ** μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν» (Ιωάν. θ' 30-33).

Μετὰ ἀπὸ αὐτό, φαινόταν πὼς δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑποκλιθοῦν μπροστὰ στὴν δύναμι τέτοιου ἀποκαλυπτικοῦ συμπεράσματος. **Ἡ** «σοφὴ πολυμάθεια» ὅμως δὲν μπορούσε νὰ ἀντέξῃ τὴν φανερὴ λογικὴ τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀπέρριψε...

Πήγαινε τώρα καὶ προσπάθησε νὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως σὲ ἐκείνους ποὺ ὁ νοῦς τους ἔχει φθαρῆ ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἀπιστία.

Οἱ ἄπιστοι ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶναι κομμένοι καὶ ραμμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

(*) Ὅσιου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, «Ὁ σωστικὸς χῶρος τῆς Ἐκκλησίας», τόμος Α', σελ. 175-176, ἐκδόσεις Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2019.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.